

Ситна, пухкава мъгла е паднала и тукъ надъ градини и мегдани. Азъ стоя до болничния прозорецъ; гледамъ прѣзъ мъглата — и не знамъ защо ми е тъй драго нѣкакъ, като гледамъ прѣзъ мъглата.

Мъглата леко се люлѣи надъ покриви и кумини; татъкъ изъ улицата се дочуватъ тѣнжежи на коля, глухъ говоръ на хора, които нѣкъдѣ отиватъ, които говорятъ по нѣщо, що ги прави нетърпливи... а нѣгдѣ звѣни камбана... Звѣнъ на камбана прѣзъ зименъ день, който изнича прѣзъ пухкавата мъгла...

Азъ гледамъ прѣзъ прозореца къмъ полето, горитѣ и струва ми се, че тамъ задъ ближния лѣсъ прѣтрепватъ слънчеви лъчи; задъ снѣжния ридъ на мълчеливи планини, тамъ на Югъ, сияятъ лазурни простори надъ трепнало въ омая море. Когато тукъ е зима — нѣкъдѣ пролѣтъ грѣи! Когато тукъ изнемогваме — нѣкъдѣ лицата свѣтятъ отъ щастие! Сърдцето купнѣи по тоя щастливъ свѣтъ. И не знамъ защо, струва ми се, че тоя свѣтъ е тъй близо, че азъ го познавамъ. И чини ми се, че само да се продигне мъглата, ще ми се мърне тоя свѣтъ; ще чуя чуруликането на малко синигерче. Моята заздравяща плѣтъ чувствува, че и въ природата настава ведрина. Когато въ душата е радостно — и вънъ закипѣва радостъ.

... Ей азъ гледамъ прѣзъ мъглата. И може би мъглата нѣма скоро да се вдигне, а менъ ми се струва, че синигерчето ще зачурулика. Утрѣ е денътъ на Три-Светители. А като дѣте помня, че прѣвъ пжтъ срѣщу този день, въ градината, тамъ въ роденъ край, азъ видѣхъ синигерчето изъ клонкитѣ на старата вишня да скача и чурулика: